

Kure i Øjensygdomme, og der meddeles, at Marie Ehn har i den sidste Tid uden Undtagelse udført de største og vanskeligste Øjenoperationer, som er forekomne paa Hospitalerne. Selv er hun født i Polen, men praktiserer i Rusland, hvor hun nyder stor Anseelse, og hvor selv Kejserinden ifjor har hædret hende med et Sølv-Kaffeservice.

„Moderne Verden“ har udsendt sit 18. Hefte med Sommermoderne.

Sundhedsbladet for Juni bringer en interessant Artikel om Alkoholens Forhold til Sindssygdomme og viser, at denne „Hjernegift“ virker værre end nogen anden Sygdom, thi den forstyrrer Menneskets Intelligens og Sjæleliv.

„Kvinden og Samfundet“ giver i sit Junihefte en fuldstændig Beretning om Dansk Kvindesamfundets Virksomhed.

Stadenforbladet bragte i Torsdags Billedet af Fritz Hühmann.

Sygebesøg og Sygepleje.

Jeg ogten ikke at tale om Lægens Besøg hos de Syge, men om Besøg og Pleje af Familie, Venner og Bekendte.

Hvad Skade og Ulykke der kan afstedkommes ved Besøg hos Syge af taabelige, tankeløse eller raa og taktløse Mennesker, er man neppe paa det Rene med, førend man har erfaret det. Jeg kan i saa Henseende henviser til, hvad der nylig har været skrevet i „Sundhedsbladet“ om Forestillingers, altsaa aandelige Indvirkningers Magt til at virke paa Legemet og til at fremkalde eller forværre Sygdomme, og jeg skal kun anføre et Eksempel fra det daglige Liv, saaledes som det kan indtræffe, og virkelig dagligdags indtræffer. En Barselkone modtog nogle Dage efter Barselsengen Besøg af nogle af sin Familie. Under dette kom Manden noget beruset hjem. Der opstod et Skænderi mellem Manden og de besøgende Medlemmer af Familien. Denne Familienscene opførtes i selve Barselstuen. Samme Aften maatte der gaa Bud til Doktoren, som fandt Konen i stærk Feber. Der udviklede sig en alvorlig Barselfeber, for hvilken ingen anden Grund kunde paavises end den uhyggelige Familienscene og det Indtryk, denne havde gjort paa Barselkonen.

Det er altsaa en rigtig og ingenlunde uvigtig Forordning, at man skal være meget forsigtig med at lade Syge modtage Besøg, og der er stor Opfordring til Besøgerne at agte paa sig selv, at de ikke ved utilid og taktløs Tale fremkalder hos den Syge et Indtryk, som kunde virke skadeligt. Og det gælder her ikke blot, hvad der siges og fortælles, men ogsaa hvor meget der tales; med andre Ord, hvor længe man opholder sig hos og taler med den Syge. Et Sygebesøg bør altid være kort.

Den fra Krimkrigen bekendte Sygeplejerske Miss Nightingale har i en Bog om Sygeplejen gjort en Del fortræffelige Bemærkninger, som rigtignok først og fremmest gælder de egenlige Sygeplejersker, men som dog fortjener at drages til Minde af enhver,

som besøger Syge, saa meget mere som enhver af os, naar som helst kan komme i det Tilfælde at optræde, i et Rum som midlertidige Sygeplejere. De væsentlige af dem hidsættes her.

Hvad der bør forstaaes ved at være ansvarlig for noget, det være i smaat eller i stort, har de færreste Mennesker gjort sig ordenlig fortrolig med. Ved de største som ved de daglige smaa Ulykkestilfælde lader den oprindelige Skyld sig ofte føre tilbage dertil, at nogen ikke har gjort sin Pligt, eller ikke har været sig sit Ansvar fuldt bevidst.

Ansvarlighed bestaar ikke blot deri, at man selv gør alt behørigt, men ogsaa deri, at man sørger for, at andre gør det samme, og at ingen af Uvidenhed eller med Vilje griber hindrende ind.

Enhver Larm eller Støj angriber den syge, især om den fremkaldes uden Grund.

Det første Paabud ved enhver ordenlig Sygepleje lyder: Man skal aldrig hverken med Vilje eller af Vanvare vække den syge af sin Søvn. Er han bleven forstyrret i sin første Søvn, kan man være vis paa, at han ikke har let ved at sove ind igen, og — saa besynderligt det lyder, er det dog saa, at den først efter nogle Timer vækkede syge lettere sover ind igen end den, som er vækket efter kun nogle Minuters Søvn.

Et sundt Menneske, som sover om Dagen, sover ikke gerne godt om Natten, hos de syge er det omvendt; jo mere man lader dem sove, desto længere bliver de ved.

(Fortsættes.)

Fredssagen

faar stadigt mere Fodfæste i Befolkningen, og der spores overalt i Landet en dybere Forstaaelse af Fredens Velsignelse for et sundere og lykkeligere Samfundsliv.

I Holsted holdtes saaledes en større Fredsfest Søndag den 17. Juni, hvor Johanne Meyer og Ferdinand Nielsen holdt Foredrag. Lærer Jensen aabnede Mødet i den festlig smykkede Plantage, hvor det dejlige Sommergejr forhøjede Festen. Der var en enstemmig Opfattelse af Fredssagens Berettigelse iblandt Mødets Deltagere, som kom til Orde efter Mødet med Tak til Foredragsholderne. Ved Fællesspisningen veksledes med alvorlige og morsomme Talere, blandt disse havde særlig Formanden for Holsted, Kreds, Købmand Jørgensen, Ordet, ligesom Formændene for Vejen og Kolding Kredsen flere Gange talte.

I Ribe holdt Fru Johanne Meyer Fredsforedrag den 20. og i Hjørtund den 21. Juni. Begge Steder var der Diskussion efter Foredraget. I Ribe deltog Hr. Lærer Poul Christensen og Højskoleforstander Salling i Diskussionen i Tilslutning til Foredraget, Salling dog med det Forbehold, at han mente, Fredsvennerne ikke arbejdede nok for det sønderjyske Spørgsmaal. I Hjørtund varede Diskussionen til langt ud paa Aftenen, idet Præsterne Constantin-Hansen og Ville angreb Fredsvennerne. Fru Johanne Meyer havde særligt talt om at bygge et Menneskesamfund i Stedet for et Krigersamfund, og havde derved omtalt Krigen som et Brodermord, hvilket Pastor Constantin-Hansen stærkt

angreb, og fremhævede Krigernes Heltedåd. Pastor Ville mente, at Fredsvennerne kunde ingen Støtte finde i Bibelen, og hvorfor Præsterne holdt sig tilbage fra Fredssagen, var, fordi det var Fritænkere, der bar den frem. Dertil svarede Fru Meyer, at dersom Sagen var god, maatte Præsterne jo netop være med i den. Hele den talrige Forsamling var fuldstændig paa Fredssagens Side.

Sølvkransen fra Danske til den franske Præsident Carnots Kiste.

blev tillige med en smuk Adresse afsendt til Fru Carnot i Fredags. Kransen er af Laurbærblade, sammenknyttet med en Sløjfe, hvorpaa der er indgraveret: „Ærbødig Taknemlighedsgave for den Gæstfrihed, som er blevet ydet Danske i Frankrig“. Paa Knuden: „Frisindet og højmodig“.

Initiativet til denne heldige og smukke Tanke er udgaaet fra Kvinder: Fru Johanne Birkenberg og Frk. Mélanie Borring, som med deres sædvanlige hurtige Handleevne fik en Komité dannet, bestilte Kransen, før de havde Pengene, i Tillid til den Sympati, de ganske rigtigt mente, Folk vilde føle over for denne Tanke. En Komité af 12 Medlemmer, Mænd og Kvinder, dannedes, og man skrev til en dansk Mand i Paris, om han var villig til at gaa efter Præsidentens Kiste paa den Plads i Følget, som man mener, vil blive ham anvist.

Frøken Mélanie Borring skrev den franske Adresse, og der blev indvarslet til et offentligt Møde for at fremlægge Kransen og faa tegnet Bidrag. Alt i Løbet af 24 Timer.

Der viste sig nu saa stor Interesse for Sagen, at mange vilde være med, men Komitéen havde kun tænkt sig, at Gaven skulde være fra den Kreds af Danske, som havde været i Frankrig og nydt fransk Gæstfrihed.

Kun i saa Tilfælde var den beskedne Krans en passende Gave.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Nu kom der Liv i Ottilie. Med et Jubelskrik faldt hun først Moderen, saa Onkelen og saa igen Moderen om Halsen.

Det var ægte Glæde. Med Hjertet opfyldt af inderlig, varm Taknemmelighed, hviskede Mariane: „Mit kære, uegennyttige Barn!“

„Naa og De, min unge Ven,“ sagde Mariane nogle Øjeblikke efter, medens Ottilie endnu leende og grædende klappede Onkelens Kind, „vil De ikke lykønske mig?“ Alfred var forlegen bleven staaende langt borte, gennembævet af lykkelige og bange Anelser. Uvis traadte han nu hen til Mariane, kyssede hendes Haand og mumlede noget uforstaaeligt.

„Maa jeg straks tiltræde min Kommando?“ spurgte Droste.

„Lige straks“, raabte Ottilie, „og jeg lover Dig blind Lydighed.“

„Nu vel, mit første faderlige Forbud er: Du maa ikke gifte Dig med Baron.“

I Stedet for at udbryde i en Jubel og Tak, vendte Ottilie sig om og saa paa Alfred uden at sige et Ord. Denne Bevægelse og dette Blik talte saa tydeligt om det, der